

anser dog § 4 og 6 for at være væsentlige Fremstrid fra det Bestaaende. § 4 vil affkaffe en Mengde Formalitetsprocedurer, og § 6 vil være i Stand til at fremskaffe personligt Møde, hvor det nu ikke sker; i alt Fald vil den bidrage til, at det kan ske, saa at Forligsinstitutionen kan komme til at virke efter sit gamle Formaal. Jeg betragter altsaa Lovforslaget som et Fremstrid i Retning af at opretholde det Bestaaende, som i mine Tanker er godt og gavnligt, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse med de af Udvalget stillede Ændringer.

Det. Hansen: Det Forslag, som jeg under Nr. 4 har stillet til § 6, gaar ud paa at fjerne en Anomali, der er fremkommen ved den Skikkelse, § 6 har faaet ved 2den Behandling. Jeg var Medforslagsstiller af det vedkommende Ændringsforslag, men jeg maa sige, at jeg aldrig har kunnet tænke mig, at der skulde indtræde forskjellig Mulk i det Tilfælde, den ene Part opfordrer sin Modpart til at godtgjøre lovligt Forsald, ligeoverfor det Tilfælde, hvor dette ikke sker, men hvor Retten ex officio skal idømme Mulkten. Jeg er gaaet ud fra, at det er samme Mulk, og at Forskjellen, der er indtraadt, altsaa blot er den, at medens en saadan Opfordring fra Modpartens Side efter den bestaaende Lovgivning skal ske, skal Retten for Fremtiden af egen Drift, ex officio, som det hedder, undersøge, om Parterne lovlig have undladt at give Møde, og derefter idømme denne Mulk af 2—10 Kr. Saaledes som Bestemmelsen nu staar i § 6, vil der fremkomme det mærkelige Tilfælde, at Vedkommende, naar Modparten retter en Opfordring til ham om at bevise, at han havde lovlig Grund til at udeblive, idømmes en Mulk for unødigt Trætte efter Plakaten af 11te August 1819 paa fra 4—20 Rd., medens han derimod, naar Modparten ikke retter denne Opfordring til ham, men Retten ex officio skal undersøge Punktet, kun idømmes en Mulk efter § 6 paa 2—10 Kr. Der er, saa vidt jeg kan skjønne, ikke ringeste Grund til at gjøre denne Forskjel, og det glædede mig at høre, at den ærede Ordfører sagde, at han ikke bestemt vilde modsætte sig dette Forslag. Den eneste Grund, han ansøgte derimod, var den, at vi ikke skulde røre ved den bestaaende Lovgivning med Hensyn til dette Punkt, men jeg kan ikke se rettere, end at vi i Virkeligheden røre derved, og det endda ikke saa lidt. Naar der, som jeg har udviklet, derved vil fremkomme en temmelig stødende Anomali eller Modsigelse, synes det mig, at vi gjerne kunne vedtage denne Ændring, som vil stille Forholdet klart. Jeg tillader mig at tilføje, at der, hvis mit Ændringsforslag under Nr. 4 vedtages, ikke vil være Anledning til at udstemme Ordet „ogaa“, saaledes som foreslaaet under Nr. 5, og jeg vil altsaa, hvis Forslaget under Nr. 4 vedtages, opfordre ærede Medlemmer til at stemme imod Forslaget under Nr. 5. Skulde derimod

Forslaget under Nr. 4 ikke vedtages, er det ganske vist nødvendigt, at man vedtager Forslag under Nr. 5.

Steenstrup: Den ærede Ordfører har en meget mild Maade at slaa Folk ihjel paa. Han vilde tilintetgjøre mig for Fremtiden; men Resultatet af hans sidste Tilintetgjørelse var, at det Forslag, jeg anbefalede, fik nogle og tredive Stemmer for sig og nogle og fyrgetyve Stemmer imod sig. Derfor det er at slaa ihjel, at $\frac{3}{7}$ af Salens Medlemmer overstemmes, sker der mange Drab daglig. Jeg har været nødt til at stille Forslaget under Nr. 2 for at vise, at jeg ikke endnu er borte. Dette Forslag indeholder ikke noget Nyt; det er i Virkeligheden den høitærede Ministers oprindelige Forslag i § 6 i Loven, saaledes som den blev forelagt i Landstinget. Grunden, hvorfor jeg har stillet det, er altsaa for det Første den, at det er Lovens oprindelige Tanke, som med kun en lille Ændring blev vedtagen i Landstinget, og fremdeles er Grunden den, at det Forslag, som nu er opført her under Nr. 2, er meget mildere end det Forslag, som sidst var stillet af det ærede Medlem for Søp. Amts 3die Valgkreds (Zauber) i Forbindelse med 5 andre ærede Medlemmer. Dette Forslag gif nemlig langt videre, idet det aldeles fritog for personligt Møde i de Sager, som omtrent udgjøre 90 pCt. af alle Sager. Naar et saadant Forslag, forrige Gang kunde samle næsten Thingets Halvdel for sig, har jeg antaget, at et Forslag, der ikke gaar nær saa vidt, og som af naturlige Grunde maa finde Tilslutning hos den høitærede Minister og det andet Thing, muligvis kunde have Udseende til at gaa igjennem. Realiteten i mit Forslag er paa ingen Maade den, at Sagsførere altid maa møde, men naar en Part har lovlig Forsald, skal han derefter have Lov til at sende en Mand, som kender Forholdene, og ikke være nødt til at sende en Anden, som ikke saa godt kender dem. Ved dette Forslags Vedtagelse vil ogsaa § 6, saaledes som den nu foreligger efter 2den Behandling, gaa bort, og dette tror jeg er nødvendigt, naar Loven skal gennemføres, thi der er ingen Udseende til, at den deri indeholdte Bestemmelse bliver vedtagen i det andet Thing. Det er altsaa et Realitetshensyn, der gjør sig gjældende, men naturligvis kunne de Herrer godt holde paa den alligevel. Jeg maa paasta, at det egentlig Principstridige derved er, at Dommeren, enten Paastanden nedlægges eller ikke, i hver Sag skal undersøge Partens Udeblivelsesberettigelse fra Forligsmødet. Dommeren skal altsaa i enhver Sag nødtvungen undersøge, om den Vedkommende er udebleven eller ikke. Denne lille Mulk fra 2—10 Kr. vil medføre en vidtløftig Procedure, som i høit Grad vil opholde Sagen, og det vil medføre, at man efter nogle Aars Forløb, naar man er bleven kjed af at idømme Mulfter over en lav Sko, vil omgaa Loven og ikke tage